

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 236/05-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. marca 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť I. F., bytom T., zastúpenej ustanoveným advokátom JUDr. T. S., T., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 163/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 163/98 porušil základné právo I. F., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 163/98 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. I. F. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia I. F. v sume 2 651 Sk (slovom dvetisícšesťstopäťdesiatjeden slovenských korún) na účet ustanoveného advokáta JUDr. T. S.

5. Okresný súd Trnava j e p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 2 651 Sk (slovom dvetisícšesťstopäťdesiatjeden slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 26. októbra 2005 č. k. I. ÚS 236/05-12 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť I. F., bytom T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej vyššie citovaným uznesením jej ustanoveným advokátom JUDr. T. S., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 163/98.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 10. augusta 1998 okresnému súdu návrh na začatie konania vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) po rozvode manželstva. Okresný súd do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu vo veci nerozhodol napriek tomu, že sťažovateľka viackrát urgovala

pokračovanie v konaní a podala sťažnosť na priet'ahy v predmetnom konaní aj Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Postup okresného súdu považuje sťažovateľka za porušenie ňou označených základných práv.

3. Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia základných práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru a prikázania okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov žiadala priznať jej finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci listom z 22. februára 2006 písomne vyjadril okresný súd (Spr 1959/05). Právny zástupca sťažovateľky nevyužil možnosť k uvedenému vyjadreniu zaujať stanovisko.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených dokladov, z písomných vyjadrení účastníkov konania a spisu okresného súdu sp. zn. 17 C 163/98 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav predmetného konania:

A.

Sťažovateľka 10. augusta 1998 podala okresnému súdu „*Návrh na začatie konania o vysporiadanie BSM*“ po rozvode manželstva (rozsudkom z 25. mája 1998) proti M. F., bytom T. (ďalej len „odporca“).

Okresný súd 26. novembra 1998 zaslal odporcovi návrh na vyjadrenie, ktorého predloženie pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty urgoval 10. februára 1999.

Odporca 16. marca 1999 predložil okresnému súdu vyjadrenie spolu s plnomocenstvom pre advokátku JUDr. A. V.

Okresný súd 4. augusta 1999 zaslal vyjadrenie odporcu sťažovateľke, aby k nemu v lehote 10 dní zaujala stanovisko (stanovisko bolo 19. augusta 1999 predložené súdu a 3. novembra 1999 zaslané odporcovi na vyjadrenie).

Sťažovateľka 10. januára 2000 urgovala vytýčenie termínu pojednávania.

Okresný súd 18. januára 2000 stanovil termín pojednávania na 15. február 2000.

Na pojednávaní konanom 15. februára 2000 (za prítomnosti sťažovateľky, odporcu a jeho právnej zástupkyne) boli vypočutí účastníci. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom znaleckého ocenenia bytu.

Okresný súd uznesením zo 16. februára 2000 ustanovil znalca Ing. L. K. na ocenenie predmetného bytu a súčasne uložil účastníkom zložiť zálohu na znalecké dokazovanie (záloha bola zložená 16., resp. 17. marca 2000, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. marca 2000).

Sťažovateľka 5. mája 2000 urgovala na súde vykonanie znaleckého dokazovania a „*skoré vytýčenie termínu pojednávania*“.

Okresný súd 22. mája 2000 vyzval znalca, aby v lehote 5 dní prevzal súdny spis sp. zn. 17 C 163/98 na vykonanie znaleckého dokazovania. Znalec prevzal (a aj vrátil) súdny spis 7. júna 2000. Žiadal spis doplniť o kópiu z katastrálnej mapy.

Okresný súd 15. júna 2000 vyzval sťažovateľku na predloženie (v lehote 5 dní) znalcom požadované kópie snímky z katastrálnej mapy.

Kópia snímky (spolu s ďalšími bytu sa týkajúcimi písomnosťami) bola 21. júna 2000 predložená okresnému súdu.

Znalec bol 19. júla 2000 vyzvaný na prevzatie súdneho spisu (spis prevzal 27. júla 2000).

Znalec 17. augusta 2000 predložil okresnému súdu znalecký posudok č. 63/2000.

Znalecký posudok a uznesenie o znalečnom bolo doručené účastníkom 19. septembra 2000.

Sťažovateľka 25. septembra 2000 písomne oznámila okresnému súdu: „*súhlasím so znaleckým posudkom aj odmenou znalečného.*“

Sťažovateľka 12. októbra 2000, 18. októbra 2000 a 20. novembra 2000 urgovala „*včasné vytyčenie termínu pojednávania*“.

Okresný súd 15. decembra 2000 stanovil termín pojednávania na 16. január 2001. Predvolanie bolo doručené účastníkom 20., resp. 21. decembra 2000 a znalcovi 22. decembra 2000.

Na pojednávaní konanom 16. januára 2001 (za prítomnosti sťažovateľky, odporcu a jeho právnej zástupkyne) boli vypočutí účastníci k predmetu sporu a ku znaleckému posudku.

Pojednávanie bolo odročené na 20. február 2001 s tým, že znalec doplní posudok o aktuálnu trhovú cenu bytu, odporca (a aj sťažovateľka) predložila potvrdenie o svojich majetkových a zárobkových pomeroch. Okresný súd na Okresnom úrade v T., odbore sociálnych vecí, zistí stav vyplácania sociálnych dávok sťažovateľke (sťažovateľka predložila požadované 22. januára 2001, znalec 13. februára 2001 oznámil, že na určenie trhovej ceny bytu je potrebné vypracovať nový znalecký posudok, okresný úrad podal informáciu 19. februára 2001).

Pojednávanie konané 20. februára 2001 (prítomná len sťažovateľka, odporca ospravedlnený) bolo odročené na neurčito za účelom vykonania doplňujúceho znaleckého dokazovania.

Okresný súd uznesením z 20. februára 2001 nariadil znalecké dokazovanie na určenie trhovej ceny predmetného bytu.

Uznesením z uvedeného dňa ustanovil H. C. na znalecké ocenenie bytového zariadenia, nábytku a svietidiel (menovaná 4. mája 2001 oznámila, že už znaleckú činnosť nevykonáva).

Ďalším uznesením z uvedeného dňa okresný súd ustanovil Ing. M. M. na znalecké ocenenie spotrebnej elektroniky patriacej do BSM.

Okresný súd 26. apríla 2001 požiadal sporiteľňu (...), (ďalej len „sporiteľňa“), o oznámenie, kto poukazoval jednotlivé čiastky úhrady pôžičky na ním označený účel (sporiteľňa vrátila 7. mája 2001 dopyt späť ako nedostatočne identifikujúci vec).

Okresný súd 23. mája 2001 ustanovil L. Š. na znalecké overenie bytového zariadenia a bytových doplnkov.

Znalec Ing. Ľ. K. predložil 23. mája 2001 „*odborný posudok evidovaný pod č. 52/01, spracovaný k znaleckému posudku č. 63/2000*“.

Okresný súd 19. júna 2001 opätovne vyzval sporiteľňu na podanie vyššie uvedenej informácie (informácia bola 12. júla 2001 doručená okresnému súdu).

Okresný súd 8. augusta 2001 stanovil výšku znalečného pre Ing. Ľ. K.

Sťažovateľka 5. septembra 2001 žiadala nariadiť „*znalecké dokazovanie hnutelných vecí*“ a urgovala vytýčenie termínu pojednávania.

Znalec L. Š. 29. novembra 2001 predložil okresnému súdu znalecký posudok č. 16/01.

Sťažovateľka 20. marca 2002 žiadala o „*nariadenie znalca z odboru spotrebnej elektroniky*“.

Znalec Ing. M. M., 17. júna 2002 oznámil okresnému súdu, že nemôže vykonať znalecké dokazovanie, lebo aj napriek viacerým urgenciám „*do dnešného dňa neobdržal spis*“.

Pokynom z 27. januára 2003 bolo uložené súdnej kancelárii zaslať znalcovi súdny spis.

Okresný súd 5. februára 2003 priznal L. Š. znalečné.

Okresný súd 20. augusta 2003 zaslal znalcovi Ing. M. M., súdny spis sp. zn. 17 C 163/98.

Znalec Ing. M. M., predložil 7. októbra 2003 okresnému súdu znalecký posudok č. 31/2003 (posudok bol doručený účastníkom 21. až 23. októbra 2003 na vyjadrenie v lehote 10 dní).

Okresný súd 1. decembra 2003 stanovil znalcovi Ing. M. M., znalečné.

Okresný súd uznesením z 10. decembra 2003 odstránil nezrovnalosti v zúčtovaní znalečného pre Ing. Ľ. K. a L. Š. zistené kontrolou krajského súdu z 27. novembra 2003.

Okresný súd 16. februára 2004 stanovil termín pojednávania na 22. apríl 2004 (predvolanie doručené účastníkom a právnej zástupkyňi od 25. februára do 1. marca 2004).

Tento termín bol 29. marca 2004 zmenený na 13. máj 2004 (účastníci boli o zmene písomne informovaní 1. a 5. apríla 2004).

Sťažovateľka 31. marca 2004 nahliadla do súdneho spisu.

Na pojednávaní konanom 13. mája 2004 (za prítomnosti sťažovateľky, odporcu a jeho právnej zástupkyne) boli vypočutí účastníci. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že sa účastníci v lehote 30 dní vyjadria k znaleckému posudku Ing. Ľ. K. z 21. mája 2001.

Sťažovateľka vo vyjadrení z 31. mája 2004 nesúhlasila s výškou ceny bytu stanovenej znalcom.

Okresný súd 18. februára 2005 stanovil termín pojednávania na 10. máj 2005 (predvolanie doručil účastníkom 6. až 12. apríla 2005).

Toto pojednávanie bolo pre chorobu zákonnej sudkyne odročené na 7. jún 2005, čo na pojednávaní prítomní účastníci vzali na vedomie (o odročení bola právna zástupkyňa odporcu písomne informovaná 26. mája 2005).

Pojednávanie konané 7. júna 2005 (za prítomnosti sťažovateľky, odporcu a jeho právnej zástupkyne) bolo po výsluchu účastníkov odročené na neurčito za účelom vypracovania kontrolného znaleckého posudku na určenie reálnej ceny bytu ku dňu rozvodu manželstva (k 26. júnu 1998).

Na č. 1. 181 je odpoveď podpredsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 2494/05 zo 4. júla 2005 na sťažovateľkinu sťažnosť na priestahy v konaní podanú Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Sťažnosť považuje „za čiastočne dôvodnú“.

Okresný súd uznesením z 20. októbra 2005 ustanovil Ing. E. N. na znalecké ocenenie predmetného bytu k 26. júnu 1998 (stanovenie všeobecnej hodnoty a zistenie trhovej ceny). Súdny spis bol doručený znalkyni 2. decembra 2005.

Okresný súd 26. januára 2006 urgoval u znalkyne predloženie znaleckého posudku.

Znalkyňa 8. februára 2006 predložila súdu znalecký posudok č. 002/2006.

Okresný súd 23. februára 2006 určil výšku znalečného a zaslal znalecký posudok účastníkom na vyjadrenie.

Súdny spis sp. zn. 17 C 163/98 bol 1. marca 2006 predložený ústavnému súdu na nahliadnutie.

B.

K sťažnosti bola pripojená odpoveď predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 2494/05 zo 4. júla 2005 na sťažovateľkinu sťažnosť na priet'ahy v konaní vo veci sp. zn. 17 C 163/98 z 12. mája 2005 adresovanú Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky a odstúpenú na priame vybavenie predsedníčke okresného súdu 9. júna 2005, v ktorej uviedla: „(...) *Je faktom, že predmetná vec napadla na tunajší súd v r. 1998, vo veci však koná sudkyňa priebežne s ohľadom na ďalšie veľké množstvo starých reštančných vecí.*

Vašu sťažnosť považujem za čiastočne dôvodnú, postup konania vo veci budem naďalej sledovať v pravidelných intervaloch až do jej úplného ukončenia.“

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 163/98 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...)“, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení z 22. februára 2006 podala prehľad úkonov súdu od nápadu veci a uviedla: „(...) *Ako je vidieť z chronológie úkonov vo veci vykonaných, bolo vo veci konané priebežne, priet'ahy vo veci nenastali, sudca konal vo veci s ohľadom na ďalšie množstvo vybavovaných vecí, konanie sa predĺžilo do určitej miery v súvislosti so znaleckým dokazovaním, resp. ustanovením náhradného znalca vo veci. (...)*“

3. Právny zástupca sťažovateľky k vyjadreniu okresného súdu nezaujal stanovisko.

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

4.1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je konanie týkajúce sa vyporiadania BSM, ktoré sa začalo 10. augusta 1998 a dosiaľ (ani po vyše siedmich rokoch) nebolo na súde prvého stupňa meritórne rozhodnuté.

4.2. Ústavný súd je toho názoru, že uvedená dĺžka konania v posudzovanej veci nebola závislá od jej právnej zložitosti. Taktiež faktická zložitosť veci (najmä nutnosť znalecky vyčíslieť hodnotu vecí patriacich do BSM) nebola rozhodujúcou okolnosťou majúcou výlučný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. (pozri chronologický prehľad úkonov súdu uvedený pod bodom A v II. časti odôvodnenia).

4.3. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla byť osobitne zohľadnená v jej neprospech pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

4.4. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priet'ahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane akcentovania významu predmetného konania pre jeho účastníkov.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné priet'ahy v obdobiach

- od 16. marca 1999 (vyjadrenie odporcu) do 18. januára 2000 (stanovenie termínu pojednávania), t. j. desať mesiacov (keď okresný súd vykonal jediný úkon – zaslal sťažovateľke vyjadrenie odporcu k návrhu),
- od 29. novembra 2001 (predloženie znaleckého posudku znalcom L. Š.) do 20. augusta 2003 (zaslanie súdneho spisu znalcovi), t. j. vyše dvadsať mesiacov, počas ktorých okresný súd ustanovil konkrétnych znalcov, zaslal dopyt sporiteľni a rozhodol o znalečnom),
- od 31. mája 2004 (vyjadrenie sťažovateľky k znaleckému posudku) do 18. februára 2005 (stanovenie termínu ďalšieho pojednávania), t. j. vyše osem mesiacov,
- od 7. júna 2005 (pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté o vypracovaní kontrolného znaleckého posudku) do 2. decembra 2005 (doručenie súdneho spisu znalkyni Ing. E. N.), t. j. takmer deväť mesiacov, počas ktorých okresný súd vykonal jediný procesný úkon, ktorým 20. októbra 2005 ustanovil znalkyňu,

keď okresný súd v dobe trvajúcej spolu vyše 47 mesiacov (takmer štyri roky) bol bezdôvodne nečinný, resp. bez zákonných dôvodov nevykonal relevantné úkony smerujúce k rozhodnutiu v merite veci (postup okresného súdu v predmetnej veci charakterizuje napr. aj skutočnosť, že znalecký posudok Ing. L. K., ktorý bol doručený okresnému súdu 23. mája 2001, bol zasielaný účastníkom konania až po pojednávaní konanom 13. mája 2004, na ktorom im bolo uložené vyjadriť sa k tomuto posudku v lehote 30 dní).

Obranu okresného súdu spočívajúcu v personálnych problémoch, ktoré mali byť objektívnou príčinou spôsobujúcou prieťahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

4.5. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov

zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

6. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

6.1. Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 Sk z dôvodu „(...) že súd právoplatne nerozhodol vo veci od roku 1998, t. j. viac ako 7 rokov od podania môjho návrhu a počas dlhých období je v predmetnej veci nečinný, mi fakticky upiera tieto moje základné práva garantované ako ústavou, tak i medzinárodnou zmluvou. (...)“

6.2. Vzhľadom na okolnosti danej veci (najmä na jej predmet a význam pre účastníkov konania) ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa cit. ustanovenia zákona o ústavnom súde. Keďže „ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone“ (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v ňou požadovanej výške, t. j. v sume 20 000 Sk.

6.3. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia ustanoveným advokátom. Advokát vykonal jeden úkon právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania (sťažovateľka predložila ústavnému súdu upravenú sťažnosť už 17. októbra 2005, t. j. pred ustanovením jej právneho zástupcu uznesením z 26. októbra 2005). Odmena za jeden úkon právnych služieb vykonaný v roku 2005 (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. 1/6 z výpočtového základu 15 008 Sk) je 2 501 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušálom 150 Sk sumu 2 651 Sk.

Keďže ústavný súd po splnení podmienok ustanovil sťažovateľke právneho zástupcu na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu uhradiť ustanovenému právnenému zástupcovi trovy právneho zastúpenia, tak ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet ústavného súdu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 5.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2006